

У Х В А Л А
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

17 квітня 2014 року

м. Ужгород

Апеляційний суд Закарпатської області в складі:

Головуючого - судді Фазикош Г. В.
суддів - Дроботі В. В., Бисаги Т. Ю.

при секретарі - Чучка Н. В.

розглянувши у відкритому судовому засіданні апеляційну скаргу Лешка Михайла Миколайовича на рішення Мукачівського міськрайонного суду від 24 грудня 2013 року по справі за позовом ТОВ "І.Т.В. Сервіс Плюс" до Лешка Михайла Миколайовича про визнання договору укладеним та стягнення заборгованості за надані комунальні послуги, -

ВСТАНОВИВ:

В листопаді 2013 року ТОВ «І.Т.В. Сервіс Плюс» пред'явило позов до Лешка М. М. про визнання договору укладеним та стягнення заборгованості за надані житлово-комунальні послуги.

Свої вимоги позивач мотивував тим, що відповідач Лешко М. М. є власником квартири № 45 по вул. Сороча в м. Мукачеві, та споживачем житлово-комунальних послуг з утримання будинків та прибудинкових територій.

Згідно рішення виконкому «Про визначення виконавців послуг» від 23 жовтня 2012 року № 261 та рішення виконкому Мукачівської міської ради «Про погодження виконавця послуг» від 29 січня 2013 року № 19 позивача ТОВ «І.Т.В. Сервіс Плюс» визнано виконавцем послуг з утримання будинків, споруд та прибудинкових територій з 1 грудня 2012 року.

Перед початком надання послуг з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій позивачем було здійснено всі вичерпні заходи, спрямовані на укладення договору про надання цих послуг: здійснено публікацію даного договору в друкованих виданнях та на офіційному сайті товариства і неодноразово пропонувалося відповідачу укласти письмовий договір. Однак, останній відмовилася від його підписання.

Посилаючись на те, що укладення договору є обов'язком споживача послуг, позивач просив визнати договір про надання послуг з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій укладеним з 1 грудня 2012 року та стягнути з відповідача на користь позивача заборгованість за надані житлово-комунальні послуги за період з 1 грудня 2012 року по листопад 2013 року в розмірі 663. 25 грн. та судові витрати по справі.

Рішенням Мукачівського міськрайонного суду від 24 грудня 2013 року позов задоволено. Визнано договір про надання послуг з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій на основі типового договору укладеним між ТОВ «І.Т.В. Сервіс Плюс» та Лешком М. М. з 1 грудня 2012 року. Стягнуто з Лешка М. М. на користь ТОВ «І.Т.В. Сервіс Плюс» заборгованість за надані житлово-комунальні послуги за період з 1 грудня 2012 року по листопад 2013 року в сумі 663, 25 грн.. а також 745, 55 грн. судових витрат.

В апеляційній скарзі відповідач Лешко М. М. просить це рішення скасувати та ухвалити нове рішення, яким в задоволенні позову ТОВ «І.Т.В. Сервіс Плюс» відмовити. Апелянт зазначає, що рішення суду ухвалено з порушенням норм матеріального та процесуального права, є незаконним та необґрунтованим.

Дослідивши зібрані у справі матеріали, колегія суддів вважає, що апеляційна скарга підлягає відхиленню з таких підстав.

Відповідно до вимог ст. 213 ЦПК України рішення суду повинно бути законним та обґрунтованим. Законним є рішення, яким суд, виконавши всі вимоги цивільного судочинства, вирішив справу згідно із законом.

Обґрунтованим є рішення, ухвалене на основі повно і всебічно з'ясованих обставин, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог і заперечень, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні.

Відповідно до вимог ст. 214 ЦПК України, під час ухвалення судового рішення суд вирішує, чи мали місце обставини справи, якими обґрунтовуються вимоги і заперечення, та якими доказами вони підтверджуються. які правовідносини впливають із встановлених обставин, яка правова норма підлягає застосуванню до цих правових відносин та інші. Зібрані по справі докази суд оцінює за своїм внутрішнім переконанням за правилами ст. 212 ЦПК України.

Відповідно до вимог ч. 1 ст. 11 ЦПК України суд розглядає цивільні справи не інакше як за зверненням фізичних чи юридичних осіб, поданим відповідно до цього Кодексу, в межах заявлених ними вимог і на підставі доказів сторін та інших осіб, які беруть участь у справі.

Відповідно до вимог ч. 2 ст. 303 ЦПК України апеляційний суд досліджує докази, які судом першої інстанції були досліджені з порушенням встановленого порядку або в дослідженні яких було неправомірно відмовлено, а також нові докази, неподання яких до суду першої інстанції було зумовлено поважними причинами.

Таким чином, суд, розглядаючи цивільну справу у порядку позовного провадження, повинен повно і всебічно з'ясувати фактичні обставини справи, не виходячи за межі заявлених позовних вимог та тієї доказової бази, яка сформована за рахунок доказів, поданих суду самими учасниками процесу.

Вирішуючи даний судовий спір, суд першої інстанції виходив із того, що між сторонами виникли відносини у сфері надання та споживання житлово-комунальних послуг, які врегульовані спеціальним законом, а саме Законом України «Про житлово-комунальні послуги» від 24 червня 2004 року №1875-IV (далі - Закон №1875-IV). З цим висновком колегія погоджується.

Відповідно до ст.4 Закону №1875-IV законодавство України у сфері житлово-комунальних послуг, крім цього закону, базується на Конституції України і складається з нормативно-правових актів у галузі цивільного, житлового законодавства та інших нормативно-правових актів, що регулюють відносини у сфері житлово-комунальних послуг.

Цивільним кодексом України (ст. ст. 3, 6, 203, 626, 627) визначено загальні засади цивільного законодавства, зокрема поняття договору і свободи договору та формування загальних вимог укладення договорів як різновиду право чинів.

Відповідно до положень ч. 1 ст. 626 ЦК України договором є домовленість двох або більше сторін, спрямована на встановлення, змїну або припинення цивільних прав та обов'язків.

Правочин між фізичною особою і юридичною особою належить вчиняти у письмовій формі, за виключенням випадків, передбачених ч. 1 ст. 206 ЦК України (п. 2 ч. 1 ст. 208 ЦК України).

Договір є укладеним, якщо сторони в належній формі досягли згоди з усіх істотних умов договору (ч. 1 ст. 638 ЦК України). Інші випадки визнання договору укладеним зазначені у ст. ст. 642-643 ЦК України.

Закріпивши принцип свободи договору, ЦК "України разом з тим визначив, що свобода договору не є безмежною, оскільки відповідно до абз. 2 ч. 3 ст. 6 та ст. 627 цього Кодексу при укладенні договору, виборі контрагентів, визначенні умов договору сторони не можуть діяти всупереч положенням цього Кодексу та інших актів цивільного законодавства.

Водночас ч. 1 ст. 19 Закон №1875-IV передбачено, що відносини між учасниками договірних відносин у сфері житлово-комунальних послуг здійснюються виключно на договірних засадах. Учасниками даних відносин є: власник, споживач, виконавець, виробник.

Пунктом 1 ч. 3 ст. 20 Закон №1875-IV передбачений обов'язок споживача укласти договір на надання житлово-комунальних послуг, підготовлений виконавцем на основі типового договору.

Цей обов'язок відповідає зустрічному обов'язку виконавця, визначеному п. 3 ч. 2 ст. 21 цього ж закону, підготувати та укласти із споживачем договір на надання житлово-комунальних послуг з визначенням відповідальності за дотримання умов його виконання згідно з типовим договором.

Форма та зміст (умови) типового договору затверджені постановою Кабінету Міністрів України від 20 травня 2009 року №529 «Про затвердження типового договору про надання послуг з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій» (далі - постанова № 529).

З аналізу змісту ч. 3 ст. 6, ч. 1 ст. 630 ЦК України, ст. ст. 19-21 Закон №1875-IV, постанова № 529 убачається, що умови типового договору, що набули юридично обов'язкового значення в силу актів цивільного законодавства, є обов'язковими для сторін

договору, які не мають права відступити від їх положень і врегулювати свої відносини на власний розсуд.

Разом з позовною заявою до суду позивачем був наданий типовий договір про надання послуг з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій, підготовлений ТОВ «І.Т.В. Сервіс Плюс», який відповідає типовому договору, зміст та форма якого затверджені постановою №529.

Апеляційним судом встановлено, що позивачем було здійснено вичерпні і залежні від нього заходи, які спрямовані на укладення відповідного договору з відповідачем по цій справі. Зокрема, здійснено публікацію даного договору в друкованих виданнях та на офіційному сайті товариства www.itervice.com, розміщено інформацію на стенді будинку та неодноразово пропонувалося відповідачу укласти письмовий договір на основі типового договору. Однак договір відповідачем не підписано.

За цих обставин колегія вважає, що відмова відповідача як споживача послуг від укладення договору про надання житлово-комунальних послуг та невизнання ним права позивача як виробника (виконавця) послуг на укладення договору, який відповідає вимогам типового є неправомірною. В такому випадку право позивача як виробника (виконавця) житлово-комунальних послуг підлягає захисту судом на підставі п.1 ч.2 ст.16 ЦК України шляхом визнання договору укладеним на умовах, передбачених нормативним актом обов'язкової дії.

Висновок місцевого суду про задоволення «вимоги позивача про стягнення заборгованості за надані житлово-комунальні послуги з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій є правильним, доводи апелянта його не спростовують, оскільки за період з 1 грудня 2012 року по листопад 2013 року жодних претензій щодо послуг позивача та їх якості відповідач не заявляв.

Аналогічна правова позиція була викладена в Постанові Верховного Суду України від 10 жовтня 2012 року по справі про перегляд ухвали Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 9 квітня 2012 року у справі за позовом ТЗОВ «Ковальська-Житлосервіс» до фізичної особи про зобов'язання укласти договір про надання послуг з утримання будинку та прибудинкової території.

Відповідно до вимог ст.360(7) ЦПК України рішення Верховного Суду України, прийняте за наслідками розгляду заяви про перегляд судового рішення з мотивів неоднакового застосування судом (судами) касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права у подібних правовідносинах, є обов'язковим для всіх суб'єктів владних повноважень, які застосовують у своїй діяльності нормативно-правовий акт, що містить зазначену норму права, та для всіх судів України. Суди зобов'язані привести свою судову практику у відповідність із рішенням Верховного Суду України.

Рішення суду першої інстанції ухвалено з додержанням норм матеріального та процесуального права, підстав для його зміни чи скасування немає, а доводи апеляційної скарги, на думку колегії суддів, не є істотними.

Керуючись статтею 307, 308, 313-315, 317, 319 ЦПК України, -

УХВАЛИВ:

Апеляційну скаргу Лешка Михайла Миколайовича -

відхилити.

Рішення Мукачівського міськрайонного суду від 24 грудня 2013 року - залишити без змін.

Ухвала набирає законної сили з моменту її проголошення.

Ухвала може бути оскаржена протягом двадцяти днів з дня набрання законної сили безпосередньо до суду касаційної інстанції.

Головуючий підпис

Судді підписи

З оригіналом вірно.

Ст.секретар Мукачівського
міськрайонного суду

М.М.Болехан

Прошито, пронумеровано
та скріплено печаткою
на 510 арк.

Суддя 09

Секретар Бісєф

